

Arrest

nr. 309 141 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 oktober 2017 toe op het Belgische grondgebied en diende slechts op 3 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 6 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 25 januari 2021 (RvV 25 januari 2021, nr. 248 109).

1.3. Verzoeker diende op 18 januari 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 25 juni 2021 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 februari 2024 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 februari 2024 eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 19 februari 2024, per aangetekend schrijven, in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten:

De heer, die verklaart te heten

Naam + voornaam: O.(…) L.(…), J.(…) L.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Venezuela

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- ☐ *Het hoger belang van het kind : niet van toepassing*
- ☐ *Het gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaande. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM*
- ☐ *De gezondheidstoestand : besproken medisch advies dd. 26.01.2024*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw huis begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder in zijn nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel als onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“Il.1.1. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing:

[…]

Il.1.2. Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af

te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art. 9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.

De verzoekende partij kreeg ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing aangaande haar aanvraag tot medische regularisatie.

Bijgevolg werd beroep aangetekend bij de Raad dd. 22 maart 2024.

II.1.3. De wet stipuleert dat de verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

De verzoekende partij heeft intensieve medische opvolging nodig. Dit werd reeds naar voren gebracht in de onterecht ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag.

Een gedwongen terugkeer dreigt haar dan ook bloot te stellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met artikel 3 EVRM.

Bovendien is het dan ook aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr. 112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar.

Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 2 februari 2024.

Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso voor onduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.

II.1.4. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op deugdelijke rechterlijke EN feitelijke motieven.

Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel (onderdeel van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting), artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.5. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort”*, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van voormelde bepaling in beginsel verplicht was aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, tenzij er elementen voorhanden zouden zijn die hem ertoe zouden brengen van deze verplichting af te zien.

3.6. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vergt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en rekening wordt gehouden met welbepaalde fundamentele rechten, bedoeld in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.7. In de bestreden beslissing werden wel degelijk uitdrukkelijke motieven opgenomen die betrekking hebben op de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet:

“In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

- ☐ *Het hoger belang van het kind : niet van toepassing*
- ☐ *Het gezins- en familieleven : betrokkene is alleenstaande. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 EVRM*
- ☐ *De gezondheidstoestand : besproken medisch advies dd. 26.01.2024.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoeker meent in zijn verzoekschrift dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat hij intensieve medische opvolging nodig heeft, zoals reeds naar voren werd gebracht in de ongegrond verklaarde medische regularisatieaanvraag.

3.8. Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door, na afwijzing van de medische regularisatie-aanvraag, in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten te verwijzen naar het *“besproken medisch advies dd. 26.01.2024”*. De arts-adviseur concludeerde in het medisch-advies immers als volgt betreffende verzoekers gezondheidstoestand:

“Betrokkene is een man van 50 uit Venezuela die in België opgevolgd wordt na de behandeling van een niertumor en schouderklachten heeft. Ons onderzoek toont aan dat de behandeling in Venezuela verdergezet kan worden. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.”

Verzoeker had kennis van deze motivering aangezien het medisch-advies van 26 januari 2024 hem werd bezorgd samen met de beslissing waarbij zijn verzoek om medische regularisatie ongegrond werd verklaard op 2 februari 2024. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er met zijn gezondheidstoestand geen of niet afdoende rekening zou zijn gehouden. De Raad wijst er bovendien op dat het beroep, dat verzoeker instelde bij de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing van 2 februari 2024, verworpen werd bij arrest nr. 309 140 van 1 juli 2024.

3.9. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, wijst de Raad erop dat dit geen afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen vermits naar Belgisch recht geen precedentwaarde geldt (cf. RvS 25 januari 2019, nr. 13.148).

3.10. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen daar folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest *N. tegen het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak *N. tegen het Verenigd Koninkrijk*, waarin een overlijden imminent is, er ook nog “*andere uitzonderlijke gevallen*” mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder “*andere uitzonderlijke gevallen*” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

3.11. Verzoeker wijst op het feit dat hij erg ziek is en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die hij op 18 januari 2021 had ingediend en waarbij zijn ziekte werd ingeroepen, ten gronde werd onderzocht, zodat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden alvorens hem een terugkeerbesluit op te leggen.

Aangezien artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.141), werd bij het onderzoek van verzoekers medische regularisatie-aanvraag in elk geval onderzocht of een terugkeer naar zijn land van herkomst een onmenselijke of vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van voormeld verdragsartikel. In het medisch advies werd geconcludeerd dat “*niets (betrokkene) verhindert (...) om terug te keren*”. Aangezien het beroep tegen de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, werd verworpen, staat de wettigheid van dit medisch advies en de navolgende beslissing vast, waardoor niet blijkt dat er een risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM door aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke en/of juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat bepaalde elementen niet of onvoldoende werden onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------